

Elegia ejusdem ad eundem,
ante annum perscripta.

Ngentes animæ, sanctæ quas impetus aura
Immortale olim condere jussit opus;
Cælestes tantùm nobis quod narrat amores,
Non Venerem; & cæci tela pudenda dei:

Quæ tibi surgit, Prudenti maxime, carmen,
Et tu, Lactanti, raptus ad astra canis:
Si licet, & fas est, vestris date fontibus ora,
Nil huc Pegasidum nam facit unda, rigem.

Virgineos partûs, quid versu dignius esset?
Natalemque hominis qui Deus ipse, canam.

Gens humana veni; cunas spectabimus illas,
Quas tua vera salus vitaque tota premit.

Tam festa cessent aliena negotia luce,
Nil urbes vani, nil ager nullus agat.

Priscorum sileat sapientia cæca sophorum,
Velaque Neptuni pallida turba legat.

Causidici metuant venales solvere linguas,
Hostiles ponant arma cruenta manûs,

Author pacis adest, superûmque hominumque voluptas.
Spectatum huc a vidè gens venit ipsa poli.

Nec faculis opus est: ostendunt sidera parvam,
Quâ magnus vitæ Sol jacet ille, casam.

Dulce decus rerum, generis lux unica nostri,
Quem pronis animis mundus uterque colit,

Si tibi